

Fjernheden og Mørket. „Godsejer Dihmer døde iaftes Klokken ni.“

Saa vaklede hun ind i Soveværelset og satte sig paa Sengekanten med Hænderne for Ansigtet.

„Hvad har jeg gjort!“ hulkede hun.

Men snart efter blev hun stille, løftede Hovedet og priste sin døde Ven lykkelig. Nu havde han stridt Livets onde Strid tilende. Han var udløst af denne frygtelige Verden, hvor alt var Bedrag undtagen Skuffelsen, alt Blændværk undtagen Savnet og Sorgen. Hun saae ham for sig, stivnet i Døden, hvid og kold og stille, som hendes Mor havde været det. Hun saae den skønne, brede Pande, de lukkede Øjne og Munden, som hun en eneste Gang havde kysset.

Det Øjeblik vilde hun mindes som et Evighedsglimt i sit Livs lange Tusmørke. Men det var kun godt, at det blev dette ene lynsnare Kærlighedsmøde. Nu var han bleven skaanet for alt det onde, som Menneskene gjorde hinanden, naar de troede at elske. Og selv kunde hun tænke paa deres Kærlighed uden Anger, kunde bære Sorg for ham i sit Hjerte uden at blues.

Atter viste han sig for hende, saadan som hun havde set ham hin Aften paa det italienske Hotel, da han midt under Varieteforestillingen kom frem i Døren og stirrede paa hende med et stort, forundret Blik. Allerede dengang en forklaret Skikkelse. Allerede dengang saa langt paa Vej til en lykkeligere Verden, at hun ikke havde haft Mod til at holde ham tilbage. Havde han dog blot forstaaet det!